

Joan Vila Simon:

«El futur no ens sortirà gratis»

Joan Vila Simon (Sarrià de Ter, 1954) s'ha convertit aquests darrers anys en una de les veus més autoritzades per parlar sobre economia i energia a Catalunya. Enginyer industrial per l'Escola de Terrassa i enginyer en tecnologia del paper per l'Escola Grenoble, des del 1981, és el director de l'empresa LC Paper 1881. És el president de la Comissió d'Energia de la PIMEC, articulista i autor, entre d'altres, del llibre *Economia en el canvi climàtic: Full de ruta cap a la societat frugal* (Icària, 2021).

Text i foto > **LLUÍS POCH SURIÑACH**, periodista

Com veieu el nivell d'implantació de les energies renovables a les comarques de Girona?

Estem aturats i no només a les comarques de Girona, sinó també a la resta de Catalunya. Tot va començar els darrers anys de la bombolla immobiliària de principi de segle. El segon Govern tripartit de la Generalitat va intentar frenar, a cop de decrets, la proliferació d'urbanitzacions i de parcs industrials. I això, de retruc, també va acabar afectant la implantació de les renovables. Malgrat que el 2019 es va intentar revertir la situació, l'aparició d'un altre decret no va resoldre res, perquè els projectes es varen anar apilonant, ja que hi havia molta especulació, més expectatives que no pas projectes reals, i això feia que aquell decret fos ingovernable. L'únic que ha resolt és que si algú vol posar fotovoltaica al teulat de casa seva, no ha de demanar permís a l'ajuntament. Hi ha una cosa que no entenc i és que no hi hagi els teulats de tots els centres públics plens de plaques fotovoltaïques. Quan l'actual president de la Generalitat era conseller d'Economia ho va prometre, i no ho ha fet. Si el primer que ha de donar exemple no ho fa, com pretenem convèncer-ne la resta de la societat?

S'ha mostrat a favor del Parc Tramuntana. Per quin motiu?

És fonamental per a les comarques de Girona, perquè ens resoldrà moltes coses. I és clau, també, per al canvi de mentalitat. Hem de trencar aquesta dinàmica de confort que s'ha instal-

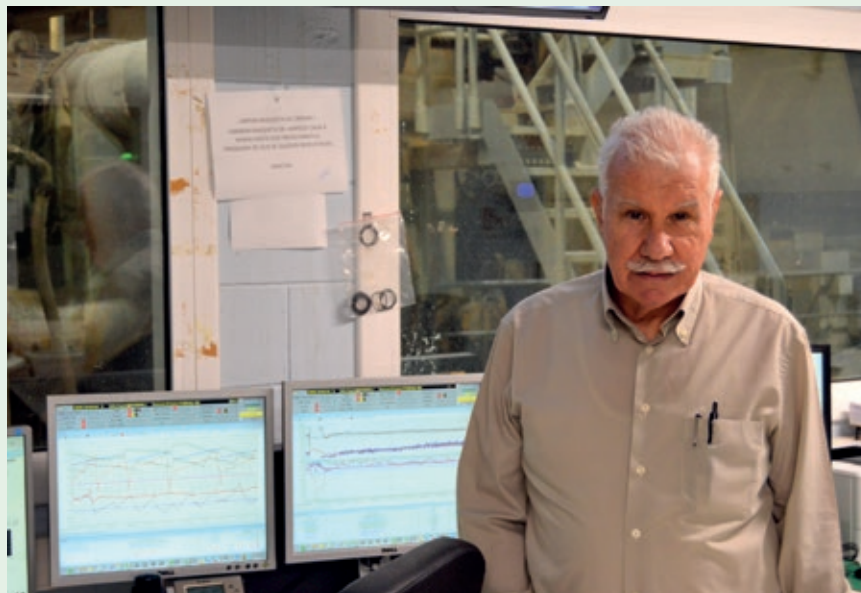
lat en la societat, que les coses són de franc i que els polítics ens ho resoldran tot. La gent ha d'entendre que en els pròxims anys les coses seran diferents, que haurem de treballar molt, esforçar-nos, i que el futur no ens el regalaran ni ens sortirà gratis.

Però defenseu que tingui més potència de la prevista...

Sí. Si es fessin 1.000 MW en dues fases, el parc ens aportaria 4,5 TWh d'energia, i això suposaria gairebé tenir cobertes la meitat de les necessitats que té la demarcació de Girona. Després, la resta seria «més fàcil» de fer. Caldrà que hi hagi moltes hectàrees amb fotovoltaica i caldrà més èdica a terra, però llavors ja es podran posar molins

al costat de l'autopista, al polígon de Vilamalla o a llocs on no facin malbé el paisatge. Si no es fa el parc flotant, acabarem veient molins arreu, al peu del Montgrí, a Ventalló i potser a les Gavarres. Molts dels que es queixen per l'impacte del macroparc no han dit res del desastre urbanístic de Roses o del que es fa ara a Begur.

Hi ha una cosa de la qual tampoc no es parla i és de les compensacions que es poden demanar a canvi del parc. Això ens podria aportar uns ingressos elevadíssims cada any, que ens permetrien fer moltes altres coses. Però cal negociar-ho. Si ens hi tanquem en banda, el projecte s'imposarà sense res a canvi, com va passar amb la molt alta tensió.

>> Joan Vila, a les instal·lacions tècniques de l'empresa.